

Міліє, що було колись,
Та раптом вихлюпне рікою...
Писав на фронт хлопчина лист
Малою щирою рукою:

«Татусю, рідний, приїзди,
Бо я давно тебе не бачив,
Повільно йдуть твої листи,
І мама нишком, знаю, плаче...

Нездужав чогось вона,
А лікаря фашисти вбили.
Де ліки взять — ніхто не зна,
Аби вернуть матусі сили...

Я ж черевики бережу,
М'яча футболу тільки босим.
Воджу телицю за межу
Щоранку пастись на покоси.

І з хлопцями я вже не б'юсь,
Та хочу також бути гордим.
Сказав: приїде ось татусь,
А в нього є найкращий орден...

А в тебе справді орден є?
А може, є ще медалі?..
Пришли хоч фото нам своє,
Бо голос твій все далі, далі...

Ніч десь гуркоче, чорновіть
Страшить, щоб не виходив з хати...

Приїдь... Без ордена приїдь,
Лише приїдь, мій любий тату».

1976

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.